

68. Samfundets vagthunde?

Medierne opfatter sig selv som en vigtig brik i et åbent, demokratisk samfund. De supplerer de officielle statsmagter: den lovgivende, den dømmende og den udøvende magt. Deres funktion er at kontrollere, at magthaverne ikke misbruger deres magt. De kalder sig samfundets vagthunde - men i spørgsmålet om frihandel er de faldet i dyb søvn.

En historie må aldrig være baseret på kun én kilde

Det er alle gode journalisters mantra, og ikke et ondt ord skal lyde fra min pen om dette glimrende princip. Problemet er noget andet, og det er fortrinligt beskrevet af Carsten Jensen i *Det første offer* (side 91).

Journalister forveksler historier fra én kilde med udsagn, der kan kontrolleres. Lad mig illustrere forskellen. Hvis jeg siger til en journalist, at Johan Schlüter lige har slået en dame ned og smidt hende i Nyhavn, bør journalisten være kritisk. Er jeg en troværdig kilde til en sådan historie, vores fælles historie in mente? Han risikerer alverdens problemer, hvis han uden yderligere undersøgelser lader næste morgens spiseseddel proklamere: "Kendt advokat smed dame i Nyhavn".

En interesseret journalist vil måske smutte til Nyhavn for at tale med damen. Som minimum vil han ringe til Johan Schlüter og høre hans kommentar. Måske var Johan Schlüter til selskab på Amalienborg på tidspunktet, og det bekræftes af de andre gæster? Hvis journalisten finder et lig i Nyhavn, vil der måske komme en historie ud af det alligevel, men Johan Schlüter vil nok ikke blive nævnt, alene fordi jeg påstår, at han har slået damen ned.

Problemet er, at journalister behandler udsagn, der kan kontrolleres, på samme måde. Kildekritik er udmærket, hvis det indebærer, at udsagn kontrolleres. I 1992 førte min rapport til statsministeren om, at EU-Domstolen var blevet narret, ingen vegne. Statsministeriet sendte rutinemæssigt sagen til det ministerium, jeg havde advaret mod. Da jeg skrev til kulturminister Grethe Rostbøll for at advare hende mod Peter Schønning, der dækkede over løgnene i svaret til mig (side 146), blev hun fornærmet. Ingen af de to ministre rørte en finger for at kontrollere, om der stod noget i min rapport, som de burde have kendskab til.

Vi har spurgt modparten, så vi har udført kildekritik, ikke sandt? Nej, han er ikke kilde. Jeg er heller ikke kilde. Jeg er manden ved døren til det lukkede rum. Jeg inviterede statsministeren, kulturministeren og pressen ind i det lukkede rum, så de kunne kontrollere farven på væggene, men ingen gik derind.

De kilder, man burde forholde sig til, er først fogedbogen i sag nr. 36510/84 af 3. september 1984 (side 99), for her står grundlaget for forbuddet sort på hvidt. Den næste kilde er EU-Domstolens domssamling, hvor Kulturministeriets indlæg er gengivet sort på hvidt (side 112). De to kilder fortæller forskellige historier, så en oplagt tredje kilde er ophavsretsloven fra det tidspunkt. Så er der rigeligt til en historie baseret på fakta, men i over 33 år har ingen undersøgt disse kilder.

Det lukkede rum

Er et givet udsagn sandt eller falsk?

Det kan man ikke nødvendigvis få svar på ved at spørge en masse eksperter. Blev EU-Domstolen ført bag lyset? De fleste ville spørge Johan Schlüter, og han ville sikkert hånligt svare, at ham den filmglade tosse fra Aalborg burde holde sig fra jura. Som han skrev om Jakob Stegelmann i forbindelse med forsøget på at få ophavsretslovens § 23, stk. 3, indført (side 136). Hidtil har det været nok til at få journalisterne til at droppe historien, for selvfølgelig har eksperter ret.

Man kunne også spørge nogle andre eksperter, f.eks. Peter Schønning, Mogens Koktvedgaard, Jens Fejø eller K. Hagel-Sørensen. Det gør heller ingen forskel! Kun hvis man selv læser de centrale dokumenter fra dengang, vil man kunne se, at der var noget ravruskende galt allerede i 1987.

Har nogen gjort det? Har nogen lukket døren op til det lukkede rum for selv at gå ind og se efter, hvilken farve væggene har?

Bør jeg kritisere pressen?

Min presserådgiver har advaret mig mod at skabe fjender overalt. Han synes ikke, jeg skal kritisere journalisterne i denne bog. "Det hjælper ikke på motivationen til at skrive om din sag," sagde han til mig på et tidspunkt.

Jeg har selvfølgelig tænkt alvorligt over det råd. Har jeg ikke fjender nok i mit liv? Og så slog det mig, at han kogte spørgsmålene om kulturel frihed, frihandel, retssikkerhed og korruption ned til "min sag".

Kritik er ikke altid noget skidt. Jeg er taknemlig for dem, der har kritiseret mine udkast til bogen. Hver påvist fejl eller uklart afsnit har givet mig en chance for at gøre det bedre. Det er "Dr. Stone"-typerne, der hader mig for at kritisere, selvom det er berettiget. Johan Schlüter-medløberne skriver aldrig om hans forbrydelser i videobranchen, og det gør de sikkert stadig ikke, uanset hvad jeg skriver.

I forhold til dem, der ikke vil skrive om det danske videoudlejningsmonopol og afskaffelsen af frihandel, kan jeg ikke forringe situationen. Det kan ikke blive værre end den fremherskende tavshed, så nej, jeg vil ikke udøve selv censur. Et eller andet sted må der være en ærlig journalist eller redaktør, som ikke er fedtet ind i stiltiende aftaler om at ignorere den korruption, der findes i Danmark.

Der er fantastiske historier at fortælle baseret på faktiske oplysninger alene. Meget kan afsløres, uden at jeg behøver blive nævnt. Intet behøver blive omtalt som "min sag". Jeg har ikke taget patent på offentligt tilgængelige dokumenter. Der kan skrives adskillige historier om det danske monopolstyre og afskaffelsen af frihandelen uden at nævne mig. Det kræver blot en journalist, der interesserer sig for det danske samfund og ulejlig sig med at undersøge kilderne.

Jeg ville ønske, en frisk journalist ville gå til politikerne og Kommissionen og afkræve svar på, hvorfor EU afskaffede frihandel, hvorfor der ikke måtte være en offentlig debat herom, og hvornår de 16 "nye" medlemsstater skal høres.

Mine første år med pressen

Det var en milepæl for mig, da jeg begyndte at studere ophavsretsloven og fandt frem til § 25, og det var betryggende at få mine konklusioner bekræftet af *Dansk Privatret* (side 82). I 1987 begyndte jeg at udleje LaserDiscs i den overbevisning, at *Karnovs Lovsamling* var inde på det rigtige, og at Kulturministeriets svar til mig var det rene nonsens (side 81), men dengang fandt jeg ikke Kulturministeriets brev dramatisk nok til, at jeg fandt det værd at ulejlige pressen.

Først i 1988, da jeg opdagede bluffnummeret mod Erik Viuff Christiansen, og Johan Schlüter brugte det til at skræmme resten af branchen på plads, kontaktede jeg pressen via en kronik eller en artikel, som jeg sendte til alle landets dagblade. Dengang var der omkring et halvt hundrede af dem.

Jeg fik ikke én eneste reaktion. Da Erik gav et praj til Kirsten Jacobsen, førte det til Ekstra Bladets artikel på side 131, men den efterlod desværre det indtryk, at jagten på videoimportørerne var berettiget. Jakob Stegelmann og jeg forsøgte da at overbevise Jens Olaf Jersild om, at der lå en historie i FDV's forfølgelse af videoimportørerne, men det lykkedes ikke at fange hans interesse.

Jeg prøvede igen i 1989, da Kulturministeriet forsøgte at luske den manglende særlov om udlejning af film ubemærket igennem Folketinget. Jakob Stegelmann var den eneste, der skrev om lovforslaget, og det gik glat igennem, efter at Johan Schlüter havde sat ham på plads. Ikke ét eneste folketingsmedlem opdagede, at de derved gav FDV det ønskede - omend stadig tvivlsomme - retsgrundlag i den fortsatte jagt på videoimportørerne.

Intet i mit liv har skræmt mig mere end opdagelsen af, hvordan Johan Schlüter og regeringen fik EU-Domstolen til at tro, at der fandtes en særlig lov om udlejning af film, og at retssagen mod Erik Viuff Christiansen vedrørte denne særlov og ikke FDV's ønske om at få det danske udlejningsmarked for sig selv.

Jeg forstod ikke, at Jyllands-Postens erhvervsredaktør så køligt arkiverede min rapport, men den interesserede ikke en sjæl (side 434). Da jeg senere skrev en bog om sagen, var det kun Lars Borberg, Aalborg Stiftstidende, der nævnte udgivelsen (side 224). Jeg fik ganske vist også besøg af Jyllands-Postens Kurt Rasmussen, men der kom aldrig en artikel i avisen ud af besøget.

Der var lidt mere interesse for fagedforbuddet mod udlejningen af LaserDiscs. Michael Lynges forbud blev først ophævet (side 294), og så nedlagt igen, og da udsendte Ritzau en pressemeddelelse om, at Vestre Landsret "fastslog", at min udlejning var ulovlig, og der ventede mig et erstatningskrav på 220.000 kr. Historien var foranlediget af FDV, og den medførte ikke uventet afbestillinger på LaserDisc-afspillere. Uden mulighed for at leje film på systemet var der ikke den samme interesse i at eje en LaserDisc-afspiller.

Det var vigtigt for mig at have en eller anden form for udlejning, så jeg gik i gang med at sende lister til FDV jf. Michael Lynges forslag (side 293), og derefter begyndte jeg at udleje de LaserDiscs, der ikke var forbudt af FDV.

Ritzau og Laserdiskens udlejning

FDV havde fået deres historie ud via Ritzau, så jeg tænkte, at jeg kunne gøre det samme. Et par måneder efter landsrettens forbud havde jeg et udlejningsprogram klar, og jeg skrev til Ritzau, at Laserdisken var begyndt at udleje LaserDiscs igen. Jeg tilføjede, at jeg forberedte et erstatningskrav for den utidige indblanding i min udlejning, for leveringsnægtelsen og for forstyrrelsen af markedsforholdene.

Dagen efter ringede Kurt Rasmussen til mig. Han fortalte, at Jyllands-Posten havde fået en besynderlig meddelelse fra Ritzau, og den vedrørte mig. Han læste den op for mig i telefonen og sendte den efterfølgende til mig på fax.

Jeg ringede til Ritzau og fik Louis Honoré i røret, og så gav jeg ham en røffel:

- Hvad er meningen? Det ser ud som om, jeg overtræder fogedforbuddet. Det er der ikke tale om. Jeg kan slet ikke genkende min pressemeddelelse!

- Jeg ringede naturligvis også til Torben Steffensen for at høre hans version, og han sagde...

- Han sagde! Det ser ud, som om jeg siger det. Hvorfor skal EF-direktivet rodes ind i dette. Det har intet med sagen at gøre. Du fremstiller mig som en forbryder.

- Jeg undersøgte også, hvad vi tidligere har skrevet...

- Bare fordi I har skrevet noget ævl én gang, behøver I ikke skrive noget ævl hver gang. Hvorfor ringede I ikke for at høre min mening dengang? Du gengiver Torben Steffensens meninger som faktum, og du citerer mig for noget, han siger!

Han virkede fair nok, men jeg var vred og ville lære ham, at han også burde være kritisk over for FDV. Han gik med til at udsende en ny pressemeddelelse, men det var den første misvisende historie, jeg kunne læse i avisen dagen efter.

Trods forbud langer firma igen LaserDiscs over disken

Trods et fogedforbud i september mod at udleje LaserDiscs ryger de igen over disken i det aalborgensiske firma Laserdisken. En LaserDisc minder om en CD på størrelse med en LP-plade og viser, ifølge kendere, film med billede og lyd i højeste klasse.

En kendelse i Vestre Landsret fastslog ellers, at virksomheden krænker den ophavsret, som Foreningen af Danske Videogramdistributører har på film beregnet til udlejning. Foreningen repræsenterer også udenlandske filmproducenters rettigheder.

Nu mener ejeren af Laserdisken, Hans Kristian Pedersen, at et nyt EF-direktiv tillader ham at importere disketterne fra andre EF-lande, hvor der er betalt et vederlag til producenterne, og derefter leje dem videre. Filmfreaks med LaserDisc-afspillere skal dog ikke glæde sig for tidligt. FDV har ikke tænkt sig at lukke øjnene for Laserdiskens udlejning af de forvoksede CD'er.

- Sagen berøres overhovedet ikke af det nye EF-direktiv, som udelukkende drejer sig om de udøvende kunstners vederlagskrav. Det fratager ikke producenterne deres rettigheder til produktet, siger foreningens advokat, Torben Steffensen.

DR dokumentar

Hvis nogen bebrejder mig, hvorfor jeg ikke gik til pressen med Johan Schlüters svindelnumre, må jeg svare, at jeg gjorde en ihærdig indsats, men det var umuligt at trænge igennem. Jeg henvendte mig også til DR's dokumentargruppe, der var ledet af den tidligere VS-politiker Preben Wilhjelms. Han havde i 1982 fået tildelt PH-prisen for at have forsvaret ytringsfriheden, og efter en årrække i Folketinget, som han måtte forlade pga. sit partis rotationsprincip, kom han til DR.

Hvis nogen kan gennemskue betydningen af Johan Schlüters manipulationer og ulemperne ved FDV's monopol, må det være ham, tænkte jeg og tilsendte ham *Sådan tjener man 1 milliard kr.* samt dokumentationssamlingen, som jeg tilbød til alle, der ville kontrollere ægtheden af bogens mange citater. Ingen har henvendt sig med et sådant ønske på noget tidspunkt.

Selvfølgelig vil de fleste henvendelser resultere i, at der ikke laves et program, men det slog mig, at også han omtalte forslaget som "sagen om Laserdisken", for jeg mener snarere, den burde hedde "sagen om Johan Schlüter" eller "sagen om FDV's udlejningsmonopol". Jeg havde intet at gøre med udlejningsmonopolet og manipulationerne. DR kunne snildt lave et fortrinligt dokumentarprogram uden at nævne mig eller Laserdisken overhovedet.

Han blev sur over, at jeg havde sendt dokumentationssamlingen med til ham. Den var sendt forsikret for at undgå, at den blev væk. Han ville returnere den pr. efterkrav, altså for min regning, hvis den skulle returneres på samme måde, og det fandt jeg lidt småligt. Jeg bed også mærke i, at han mente, at afsløringen af Johan Schlüter ville kede seerne så meget, at de ville skifte kanal inden tre minutter!

Vi har set nærmere på sagen og er kommet til den konklusion, at den ikke kan danne grundlag for et program i vores regi. Det skal ses på baggrund af, at vi har ressourcer til 8-9 programmer årligt, hvorfor vi må foretage en ret skrap udvælgelse mellem de ca. 200 forslag, vi har til behandling.

Hvad angår den konkrete sag er det vores opfattelse, at der ikke er noget som helst, der taler for, at den bedst behandles i et billedmedie som fjernsynet. Dette medie egner sig bedst til forholdsvis enkle historier, som under alle omstændigheder skal kunne visualiseres. Sagen om Laserdisken er stik modsat: en forholdsvis kompliceret historie, som ikke umiddelbart byder på muligheder for en billeddækning, der kan gøre den mere tilgængelig.

Forslaget om, at den fremsendte redegørelse direkte skulle kunne benyttes som speakertekst, ledsaget af billeder (af hvad?), demonstrerer klart uegnetheden: hvis man tænkte sig et sådant program, ville seerne inden tre minutter skifte til en anden kanal.

Fremsendelsen af det store dokumentationsmateriale var ikke aftalt. Hvis det ønskes returneret under forsikring som ved fremsendelsen, bedes De meddele dette telefonisk, hvorefter vi returnerer det pr. efterkrav af omkostningerne.

Preben Wilhjelms, DR dokumentar, til Laserdisken, 13. november 1992

Kære Hans Kristian Pedersen

Først i dag har jeg haft lejlighed til at gennemlæse det omfattende materiale og se indslagene fra TV Aalborg og TV Nord. I min vurdering bør TV2 gå ind i sagen, når den kommer for EF-Domstolen i indeværende år.

Jeg forestiller mig, at vi kunne lave et optaktsindslag, hvor vi evt. følger dig til Luxembourg (jeg går ud fra, at du skal ned og forelægge din sag for EF-Domstolen). Du kan så få lejlighed til at forklare, hvad der har fået dig til at ofre så mange kræfter på en kamp med videobranchens giganter, og hvad der står på spil for samme branche - hvis EF-Domstolen giver dig medhold. Og så skal vi selvfølgelig have Johan Schlüter på banen og kulturministeren til at forsvare den hidtidige danske holdning i sagen.

Endelig mener jeg, at historien bør fortælles kronologisk, så aspekterne omkring det første forbud rettet mod Erik Viuff Christiansen og senere mod Risskov Bibliotek kommer med. Derfra må den bredes ud, så det sandsynliggøres eller bevises, at en brancheorganisation med hjælp fra regeringen har trynet de svage på videomarkedet.

Det ville være godt, hvis du ved, hvordan jeg kan komme i kontakt med Erik Viuff Christiansen. Dette er mit bud på, hvordan TV2 kan gå ind i sagen, og det vil jeg gerne arbejde på at realisere. Men lad os tale sammen i nær fremtid, så kan jeg også få mere at vide om, hvor langt sagen er nået i forhold til EF-Domstolen.

Niels Klit fra TV2 Nyhederne til Laserdisken, 27. maj 1995

TV2 og interessen, der forsvandt

I begyndelsen af 1995 skete der en masse på kort tid. Arildsens kendelse om at forelægge udlejningsforbuddet for EU-Domstolen blev afsagt, og jeg anmeldte Kulturministeriet til politiet i forsøget på at skabe opmærksomhed om løggen for EU-Domstolen under Warner-sagen. Kulturminister Jytte Hilsen genfremlagde sit forslag fra året forinden om at afskaffe international konsumtion, og for at skabe debat om dette udgav jeg *Sandheden som våben*, og jeg brugte et hidtil uset beløb på at få problematikken om frihandelens fremtid omtalt (kapitel 35).

For en tid så det ud til, at anstrengelserne bar frugt. Jeg blev kontaktet af Niels Klit fra TV2. Han mente, at TV2 burde gå ind i sagen. Ud fra hans brev så det ud til, at han forstod problematikken om FDV's monopol på udlejningsmarkedet, selvom han havde overset, at Erik Viuff Christiansen havde fuldendt sin nedtur og taget sit eget liv.

Af for mig uforklarlige årsager skete der imidlertid ikke mere. Jeg kom ikke til at tale med Niels Klit igen. Jeg skrev til ham om Eriks selvmord, så historien måtte fortælles uden hans direkte medvirken, men set fra mit synspunkt betød det ikke alverden. Det var stadig historien om, at FDV med hjælp fra regeringen havde trynet de svage på videomarkedet.

Jeg vidste ikke, om der var sket noget, så jeg skrev og spurgte, om TV2 havde droppet sagen, men ikke engang det svarede han på. Tre år senere rejste jeg alene til Luxembourg uden at have hørt fra hverken ham eller andre fra TV2.

Videoudlejer dømt

Ejeren af videbutikken Laserdisken i Aalborg, Hans Kristian Pedersen, er dømt for ærekrænkende udtalelser mod advokat Johan Schlüter, København. Dommen, der er afsagt af Vestre Landsret, er en stadfæstelse af underrettens tidligere dom på 10 dagbøder á 300 kroner og en godtgørelse til advokaten på 10.000 kroner.

I en bog, som videoudlejeren skrev i 1992, beskyldte han advokaten for at benytte mafialignende metoder, da han som advokat for videogramdistributørerne i Danmark forsøgte at bringe orden i det kaotiske videomarked med mange piratkopier.

Aalborg Stiftstidende, 6. april 1995

Meldgaard Media og injuriesagen

Det var også i foråret 1995, at Vestre Landsret behandlede anken i injuriesagen, og da den løb ud i sandet med landsrettens forbud mod bevisførelse, der vedrører forståelsen af lovgivningen, var det ikke en historie, jeg gik til pressen med. Stor var derfor overraskelsen, da jeg alligevel læste en notits om dommen i min egen lokalavis, Aalborg Stiftstidende. Jeg var ikke blevet kontaktet, så jeg vidste ikke, at der var en artikel på vej, og jeg undrede mig over omtalen af bogen.

Jeg havde ikke beskyldt Johan Schlüter for at bruge mafialignende metoder, da han bragte orden i det kaotiske videomarked med de mange piratkopier. Hvor kom den skøre idé fra? Var det mon Johan Schlüter, der stod bag historien og prøvede at aflede opmærksomheden fra FDV's jagt på videoimportørerne?

Jeg fik at vide, at historien kom fra landsrettens retsreporter. Han hed Christian Meldgaard, og jeg ringede til ham og spurgte, hvorfor han havde blandet kampen mod piratkopierne ind i historien. Var han blevet kontaktet af Johan Schlüter eller Torben Steffensen?

Han havde åbenbart et voldsomt temperament, for han blev fornærmet og vred lige med det samme:

- Det har jeg selv fundet på. Det er noget, jeg i min syge hjerne har opdigtet for at kunne sælge min historie. Det er dét, vi journalister lever af. Det er derfor, jeg har været freelance journalist i over 30 år, rasede han fuld af sarkasme.

- Godt ord igen, men bogen handler ikke om kampen mod videopiraterne. Jeg ville bare høre, om Johan Schlüter stod bag det påfund, indvendte jeg.

- Du ringer, fordi du er sur over, du er blevet dømt. Jeg kan slet ikke se, der er et problem. Skriv et læserbrev, hvis du er utilfreds.

Det var ikke den reaktion, jeg havde regnet med, men det stod dog klart for mig, at Johan Schlüter og Torben Steffensen ikke havde noget med historien at gøre. Sådan så man bare på Johan Schlüter. Han havde skabt sig et navn som manden, der havde bragt orden i det kaotiske videomarked, og så var den ikke længere. De næste eksempler illustrerer til gengæld glimrende Johan Schlüters indflydelse.

Nordjyske Medier i Luxembourg

En reel mulighed for en seriøs dækning af monopolernes markedskontrol opstod i 2006, da Nordjyske Medier sendte David Abildgaard med mig til EU-Domstolen (side 616). Det var selvsagt en fortrinlig lejlighed til at sætte en journalist ind i problemstillingen.

Efter lovændringen i 2002 havde jeg lavet en hjemmeside, samhandeljatak.dk (nej, den findes ikke mere), hvor jeg omhyggeligt redegjorde for problematikken, og hvor man kunne følge retssagens forløb og selv læse sagens dokumenter. Både min tale og de øvrige parter indlæg kunne læses på hjemmesiden. Da vi skiltes, aftalte vi, at han refererede til hjemmesiden, og at jeg fik artiklen til gennemsyn. Det er god skik, at man får lov til at tjekke, at man er citeret korrekt. Journalisten bestemmer selvfølgelig, om han vil tage hensyn til eventuelle indvendinger.

Dagene gik, og jeg hørte ikke fra ham. Pludselig var der en helside i avisen om sagen og et billede af mig på EU-Domstolens talerstol. Der var ingen reference til hjemmesiden, som vi havde aftalt, og jeg kunne slet ikke genkende, hvad jeg blev citeret for. En af artiklerne, *Nordjyde til fare for EU*, var baseret på en samtale med Johan Schlüter, som vurderede, at det ville blive starten på enden for EU, hvis alle mulige kunne betvivle EU's direktiver. Ifølge artiklen havde han i flere år forsvaret FDV's rettigheder og i den forbindelse også vundet en retssag mod mig efter at sagen havde rundet EU-Domstolen.

David Abildgaard var åbenbart gået med til at fremstille ham som helt og mig som idiot. For min skyld måtte han gerne fylde avisen med Schlüddervøvl, men det burde være for egen regning. I hans artikler blev jeg tillagt sære synspunkter, og med små ændringer af formuleringerne farvede han mine holdninger.

Han skrev f.eks. at jeg indledte en 32-minutter lang bandbulle mod EU med "EU har fejlet". Det er hans privilegium at kalde min tale en bandbulle, men han burde citere mig korrekt. Jeg indledte min tale med ordene "EU er i krise" med henvisning til, at to folkeafstemninger havde forkastet EU's forfatning, og det er faktisk noget andet. Han havde fået udleveret talen, så han burde vide bedre. Han burde have givet læserne en chance for at bedømme talen selv, mente jeg, men han havde skiftet mening og refererede alligevel ikke til hjemmesiden. Han havde talt med Johan Schlüter, og derefter mente han, at hjemmesiden var et partsindlæg.

Han havde ikke forstået ret meget. Ifølge hans artikler skal loven sikre, at de store Hollywood-film ikke kan købes på DVD, før de har europæisk biografpremiere, og han citerede mig for at mene: "Og det er godt for filmdistributørerne og deres biografer, der får flere penge i kassen, men det er skidt for forbrugerne."

Problemet er, at det er 100 % opspind. Regional konsumtion har aldrig haft noget at gøre med biograferne, og vi har aldrig haft den samtale, men løgnen giver importforbuddet legitimitet. Artiklen har så mange fejl, at den er helt ubrugelig. Jeg sendte et fire sider langt brev til redaktionen med en gennemgang af de mange faktuelle fejl. Det burde jeg have fået mulighed for, *inden* artiklerne gik i trykken.

Kampen i retten for billigere film

FRIHANDEL: EF-Domstolen afgør strid om parallelimport af film uden for EU

AF David Abildgaard
 david.abildgaard@nordjyske.dk

LUXEMBOURG: Der blev slået et stort slag for alle filmelskere i Europa, da Hans Kristian Pedersen i tirsdags var for EF-Domstolen i Luxembourg argumenterede for en øhævede af forbuddet mod parallelimport af blandt andet film, bøger og musik.

EU handler udemokratisk, når det forbyder borgerne at importere film uden for fællesskabet, og derfor er den domstol oplyst over de direktiver med forbud, forklarer sager af Lasersdisken i Aalborg og København Hans Kristian Pedersen.

Siden 1992 har filmindustrien fra Nordjylland kæmpet for at få lov til at importere film fra USA til sine

forretninger. Men som det er i dag, må man kun købe film og musik fra europæiske importører og distributører. Det sikrer, at store Hollywood-produktioner som Ringens Herre og King Kong ikke kan købes på DVD, for de har europæisk biografpremie.

Og det er godt for film-distributørerne og deres biograf, men det er skidt for forbrugere, mener Hans Kristian Pedersen.

- Da vi ikke må købe billigere film uden for EU, kan distributørerne holde priser oppe uanset, hvad det koster andre steder i verden.

Og det er netop de begrænsninger, Hans Kristian Pedersen nu har søgt at få ulovgjort ved EF-Domstolen i Luxembourg.

Modsatte holdninger
 I Foreningen for Danske Visnings- og distributioner (FDV) ryster de dog på hovedet af den lille mand med den store sag.

Foreningens medlemmer køber filmretighederne fra udlænde for derefter at distribuere filmene i Danmark til biografer og videokøbere. - Det her er Don Quixotes

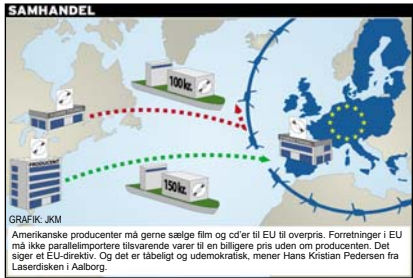
jagt mod vejmøller, og hans sag er ikke andet end et vel-formuleret politisk kamp-skrift med spinkelt juridisk fundament. Og det vil for-bæve mig meget, hvis han skulle vinde sagen, vurderer generalsekretær ved FDV, advokat Johan Schlüter.

Men det her har meget med politik at gøre, men at EU forhindrer borgerne i at modtage kulturelle oplysninger via film, bøger og musik, mener Hans Kristian Pedersen.

- Det her handler om ytringsfriheden, der i lige så høj grad handler om retten til at modtage oplysninger, og hvis ikke den ret er overholdt, falder direktivet.

Det mener advokat Johan Schlüter. Det med ytringsfriheden er det rene sludder, og det er et typisk tegn på, at man har en dårlig sag, pointerer han.

Uden danske filmpoler
 Den lov, Hans Kristian Pedersen kæmper mod, havde oprindeligt til hensigt at forhindre spredning af piratkopier. Det gjorde den ved at gøre det ulovligt at sprede ulovligt kopieret materiale. Men en senere tilføjelse til lovforslaget gjorde det ulovligt også at importere film

GRAFIK: JKM
 Amerikanske producenter må gerne sælge film og cd'er til EU tv overpris. Forretninger i EU må ikke parallelimportere tilsvarende varer til en billigere pris uden om producenten. Det siger EU-direktiv. Og det er tabeligt og udemokratisk, mener Hans Kristian Pedersen fra Lasersdisken i Aalborg.

fra lande uden for EU. Og det går blandt andet ud over den danske filmset, mener Hans Kristian Pedersen. - Som det er i dag, er det umuligt at købe en lovgivnings sag om eksempelvis den danske mesterinstruktør Carl Th. Dreyers film, da de kun er udgivet i USA, forklarer han.

Desuden er der ofte store forskelle på de europæiske

filmudgivelser og de amerikanske. - Man ser ofte, at billedet er beskåret på de europæiske udgivelser for at passe til de almindelige fjernsyn. Dermed får man ikke filmen, som den var tiltænkt fra instruktøren, og ofte mangler der kommentatorlydspor og andet ekstra tilbehør.

Og det er disse begrænsninger, der har gjort Hans Kristian Pedersen så rasende, at han har valgt at gå rets-vejen for at få ophevet det pågældende EU-direktiv.

Ensomt slag for ytringsfriheden

ENEGANG: Uden advokat forsøger Hans Kristian Pedersen at ændre EU-regler

AF David Abildgaard
 david.abildgaard@nordjyske.dk

LUXEMBOURG: Der skulle gå 14 år, før Hans Kristian Pedersen i denne uge kunne føre sig den traditionelle sorte kaffe ved EF-Domstolen i Luxembourg.

Køben er normalt forbudt uden advokater, men da Hans Kristian Pedersen, som en af de eneste i Europa, har valgt at føre sin sag uden advokathjælp, var der ikke andre at give den til.

- Grunden til, at jeg repræsenterer mig selv i dag, skyldes, at jeg efter samråd med min normale advokat, ikke har kunnet finde andre, der ved så meget om denne sag, som jeg gør, forklarede Hans Kristian Pedersen kort inden retsmødet begyndte.

Til stede ved retssagen var også syv advokater fra henholdsvis Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.

De ville samlet forsøge at overbevise dommerne om, at der her blot er tale om en enlig nordjyde på jagt efter vejrmøller.

Bag advokaterne sad omkring 100 tilhørere. De fleste havde høretelefoner på, så de kunne følge med via talke.

Forrest sad de 13 EU-dommere, ligeledes med hø-

retelefoner for ørene. Og de fik at høre på en Hans Kristian Pedersen, med meget på hjerte.

EU har fejlet. Sådan indledte han en 32 minutter lang bandhølle med EU og den lov, der forhindrer ham i at importere film til sine to butikker i Aalborg og København.

Og bandhøllen fortsatte ufortøvedt med beskyldninger om at EU ulovdele censur i gamle sovjetiske stil, og at forbrugere påvisnings dertilgere varer til dyrere priser end i udlænde.

Efter talen fik både Kommissionen, Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union mulighed for at rede-gøre for, hvorfor dommerne skulle overbevare danskerne.

- Parallelimport er kun til gavn for importøren, der kan tage differensen selv. Og derfor er der ingen garanti for, at priserne vil falde til forbrugernes fordel, argumenterede repræsentant Henrik Vilstrup. fra Rådet for Den Europæiske Union, akkompagneret af en taktfast rystelse fra Hans Kristian Pedersens hoved.

Opbakning fra Polen
 Trods overtagningen var Hans Kristian Pedersen ikke alene om sin sag.

Den polske regering havde i et brev til domstolen meddelt, at den delte flere

synspunkter med den nordjyske importør, men regeringen var ikke personligt repræsenteret ved retssagen. Derfor var Hans Kristian Pedersen uldg afgørende for om domstolen ville finde

grund til medhold. Og det ærgrede ham sig over, da retssagen sluttede to timer efter hans begyndelse. Jeg lavede en enkelt afløb-ferie til sidst, hvor jeg ikke fik besvaret et spørgs-

mål fra generaladvokaten godt nok, men jeg regner alligevel med, at jeg har en rigtig god sag, vurderede han kort efter retsmødet.

30 minutter fik Hans Kristian Pedersen til at argumentere for at EU skal opheve forbuddet mod parallelimport af film og musik
 FOTO: KM DAHL HANSEN

Nordjyde til fare for EU

AF David Abildgaard
 david.abildgaard@nordjyske.dk

KØBENHAVN: Før Nordjyden Hans Kristian Pedersen medhold i sin sag ydlig, vil hele EU-systemet bryde sammen, vurderer advokat Johan Schlüter.

Han har i flere år fordirektet de danske filmindustriarbejders rettigheder, og har tidligere ført sin sag mod Lasersdisken. AFS på regner i distributørerne i en mod om retten til at udleje film indkøbt fra ud-

landet. En sag Johan Schlüter indledte, at EF-Domstolen har ikke første gang

Professor i EU-ret, Hjalte Rasmussen kan godt følge argumentet med, at jo flere gange en retsakt bliver tilsidesat, jo flere vil på blødt på tendens i lignende sager.

Men vinder Lasersdisken sagen ved EF-Domstolen, vil det ikke være første gang, at EU-direktiv bliver omstødt, pointerer professoren.

- Det er bestemt ikke hverdagsligt, at EF-Domstolen tilsidesætter et direktiv, men det forekommer og er forekommet i en meget spektakulær sag om tobaksreklamer fra 2000, forklarer tidligere formand for Dansk Selvkøb for Europastudier professor Hjalte Rasmussen.

Den nye sag sagsagte de store tobaksfirmaer EU for at få omstødt et direktiv, der forbød reklamer for tobak. Ved hjælp af en hær af ad-

vakater og en til lejligheden skrevet bog om, hvordan direktivet var forkert, vandt tobaksfirmaerne sagen. - Man kan nemlig kun udstede retsakter (EU-lov, red.), hvis det er hjemmel, og overholder direktivet hjemmel, kræver det, at væsentlige regler krænktes, for man kan hæbe på en omstø-delse.

SÅDAN ER DET GÅET

- November 1992: EU-løbende-direktiv indeholdende en såkaldt "spredningseffekt", der skal bekæmpe piratkopiering vedtages med storflertallet 1. juli 1994
- Måi 2001: En ændring af loven om beskyttelse af varemærker, hvor import af varer uden for EU forbydes
- November 2002: Erhvervsstaten stiller et ændringsforslag, der fjerner importforbudet vedtages, hvor import af varer uden for EU forbydes
- Februar 2003: Erhvervsstaten stiller et ændringsforslag, der fjerner importforbudet vedtages, hvor import af varer uden for EU forbydes
- 14. januar 2006: Lasersdisken A/S bremser for EF-Domstolen

Filmmagasinet *Ekko*: Kongens fald

Johan Schlüters greb om pressen kom også til udtryk i filmmagasinet *Ekko*, da han i 2015 var afsløret i at beholde flere hundreder millioner kroner af de penge, han administrerede for Producentforeningen. Derefter ville ingen have noget med ham at gøre, og følgelig gik Johan Schlüters advokatfirma konkurs.

Redaktør Claus Christensen og journalist Daniel Pilgaard besluttede at lave et portræt af Johan Schlüter i den forbindelse, og Daniel kontaktede mig for at få et bidrag i form af sætninger til citat og for at blive klogere på de kampe, jeg i tidens løb har udkæmpet med Johan Schlüter. Det skrev han i hvert fald til mig.

På det tidspunkt havde jeg fremstillet det første prøvetryk af bogen til Vestre Landsret indeholdende del 1-3 (side 891). Jeg havde et ekstra eksemplar, og det måtte han gerne få, så han i detaljer kunne sætte sig ind i, hvordan Johan Schlüter havde svindlet sig til monopollet på udlejningsmarkedet. Jeg havde også udtalelser til citat, f.eks. "I mere end 30 år har jeg vidst, at Johan Schlüter er en svindler. Det er på høje tid, det går op for resten af verden."

Daniel vendte ikke tilbage for at lade mig godkende, hvad jeg blev citeret for, så først da jeg læste *Ekko* nr. 70, opdagede jeg, at formålet med min medvirken var at hylde Johan Schlüters evner som advokat. Daniel havde læst i prøvetrykket, for jeg var citeret for at mene, at Johan Schlüter lavede et juridisk mesterværk, da han vandt over Erik Viuff Christiansen ved EU-Domstolen.

Det er klassisk misbrug. Mine to ord er taget fra side 105 og gengivet uden for sammenhængen. Johan Schlüter lavede et mesterværk *i manipulation*. Jeg er ikke imponeret over hans evner som advokat. Hvis man prøver at tage ham alvorligt, må man konkludere, at han ikke fatter grundlæggende ophavsret. Han forstår ikke udtrykket "et udgivet værk" og ved ikke engang, hvad en ophavsmand er.

Hans processkrifter er rodede og uforståelige, og hans folk dummer sig gang på gang, f.eks. da de selv fremlagde kontrakterne, der beviste, at deres rettigheder kun omfattede videokassetter med danske tekster (side 288), og da de fremlagde EU-Domstolens retsmøderapport, der afslørede hele svindelaffæren (kapitel 16). Formalitetsfejlen, da FDV angreb mig i 2005 (kapitel 57), er topmålet af sløseri. I injuriersagen afslørede Johan Schlüter både sin politiske indflydelse og sin evne til at skifte holdning på et øjeblik, og han opdagede det ikke engang (kapitel 23).

En af hans kritikere er lige så stædig som Schlüter. Det er den aalborgensiske filmforhandler fra Laserdisken, Hans Kristian Pedersen, der selv importerer og sælger film uden at være medlem af Foreningen af Danske Videogramdistributører. Han mener, at hele branchens eneret på udlejning er baseret på en lov, der simpelthen ikke gælder. Ifølge Pedersen lavede Schlüter et "juridisk mesterværk", da han vandt en sag ved EU-Domstolen i 1987 og fik retspraksis på området indført.

I dag indrømmer Schlüter, at han selv blev overrasket over afgørelsen. "Jeg troede faktisk, at vi ville tabe vores sag og gik på druk i to uger," siger han med et glimt i øjet.

Den nordjyske filmforhandler nægter dog at bøje sig og har i tre årtier forsøgt at bekæmpe Schlüter. I 1993 koster det Pedersen en dom for fem tilfælde af ærekrænkelser. I bogen *Sådan tjener man en milliard kr.* omtaler han Schlüter som Danmarkshistoriens største forbryder. Han skriver også, at advokaten er daværende statsminister Poul Schlüters fætter, men de er ikke i familie.

"Pedersen - ham kommer jeg sgu' til at savne," siger Schlüter om sin evige modstander. "Vi talte ofte om ham på vores møder i videogramdistributørforeningen, og jeg mindede ofte de andre om, at vi ville kede os, hvis vi ikke havde Pedersen," fortsætter Schlüter. Nogen seriøs trussel mod Schlüters kongerige bliver Hans Kristian Pedersen aldrig.

Filmmagasinet Ekko nr. 70, 11. februar 2016

Evnen til at forføre

Johan Schlüter har ubestrideligt en evne til at forføre, og det lykkedes også i dette tilfælde. Daniel Pilgaard kendte baggrunden, men gik alligevel med til at udstille mig som en tosse, der opfandt et familieskab med statsministeren. Han vidste, at historien kom fra Schlüters eget kontor og blev lagt i graven i 1993. Hvorfor hive den ældgamle historie frem, hvis ikke formålet var at miskreditere mig?

Jeg blev ganske vist dømt for injurier, men det siger mere om domstolene!

Det er det rene vrøvl, at branchens udlejningsmonopol ifølge mig var baseret på en lov, der ikke gælder. Den omtalte lov *eksisterede* ikke. En *lignende* lov blev gennemført i 1989, og der er vi uenige om fortolkningen. Daniel fremstillede det sådan, at jeg i tre årtier har forsøgt at bekæmpe Johan Schlüter. Det var altså FDV, der hver gang angreb mig! Jeg ville bare sælge (og udleje) mine LaserDiscs og DVD'er i fred, og det bekæmpede han i et kvart århundrede. Ja, de talte vel om mig i FDV, for Johan Schlüter udskrev sikkert nogle fede regninger.

Der er så dem, der fandt det interessant, at Johan Schlüter ikke selv troede på, at han kunne vinde sagen mod Erik. Jeg mener, det kan diskuteres, om han vandt, men det lykkedes ham at få sagen kørt af sporet, og det er bemærkelsesværdigt, at der 33 år senere stadig ikke er andre end mig, der tør se det i øjnene.

En sandsynlig forklaring

Ingen interesserer sig for monopolernes markedskontrol og de høje danske priser. Lars Borberg var ganske vist en undtagelse, men han var "bare" kulturjournalist. Han forsøgte at afsætte historien til andre dele af "huset", Nordjyske Medier, og han arrangerede et møde med samfundsredaktør Søren Wormslev og Ida Thorsen, der tidligere for TV Aalborg havde lavet et indslag om mine bøger (side 468) og også dækket historien om Skats ulovlige afgift på LaserDiscs (side 735).

Da Nordjyske også lavede film, foreslog jeg, at de lavede en dokumentarfilm: *De høje forbrugerpriser*. De var velkommen til at tage min dokumentation og selv vinde Cavling-prisen for deres afsløringer. Min interesse lå i at befri Danmark fra monopolernes tyranni. Deres afvisning var i det mindste befriende ærlig.

"De orker det ikke," var Lars Borbergs konklusion, og jeg tror, han har ret. Alle medier er pressede og skal overleve på markedsøkonomiske vilkår. Måske har de romantiske ambitioner om at være samfundets vagthunde, men først og fremmest handler det om sorte tal på bundlinjen.

Hvad sælger aviser? Hvad får folk til at se et tv-program? Hvordan dækker vi det behov billigst muligt? I sidste ende er det afgørende. Der er ikke ressourcer til at undersøge sager, der er en lille smule indviklede. Det er vel også forklaringen på, at der bliver ved med at dukke skandalesager op. Sagerne får fred og ro til at vokse sig større og større år ud og år ind, for alle lukker øjnene, indtil sandheden - måske - en dag finder en vej ud i lyset.

Jeg kunne heller ikke undgå at skrive mig bag øret, at jeg havde foreslået en dokumentarfilm med titlen *De høje forbrugerpriser*, mens Ida Thorsen kaldte det "din sag". Hun var i det hele taget på linje med redaktøren, jeg talte med i '92. Hvorfor skulle Nordjyskes læsere eller borgerne som helhed interessere sig for, at de betaler mere for varerne end alle andre i EU?

Den simple sandhed er sikkert, at meget få orker at undersøge noget selv.

Kære Hans Kristian

Vi har brugt lang tid på at overveje, drøfte og vurdere din sag - og har også undersøgt muligheden for, at din sag kunne danne grundlag for en journalistisk kulegravning andre steder i huset. Konklusionen er, at vi er nødt til at melde pas.

Det beklager jeg meget, for vi er samtidig enige om, at der godt kunne ligge en god historie i det materiale, du har samlet og de erfaringer du har gjort med systemet de seneste mange år. Men vi må hele tiden prioritere, hvad vi bruger vores ressourcer på - bl.a. ud fra en vurdering af, hvilke historier vi anser for at være mest relevante i forhold til NORDJYSKE's læsere og borgerne som helhed. Der er nok ingen tvivl om, at hvis vi skulle engagere os i din sag, så ville det kræve rigtig mange arbejdstimer - og formentlig blive en af de timemæssigt tungeste sager vi kunne kaste os ud i.

Ida Thorsen fra Nordjyske Medier til Laserdisken, 15. februar 2010

Jersild minus spin

Hvad bruger journalisterne så tiden på? Jo, de laver underholdende tv. Finder en simpel problemstilling, enhver kan forstå, tilsætter noget uhyggeligt musik, så de mest tungnemme fatter det, og så prøver de at gøre en myg til en elefant.

Sådan opfattede jeg i hvert fald Jens Olaf Jersild, da han prøvede at udstille Pia Kjærsgaard som kriminel i det dybdeborende tv-program *Rapporten*. Det var det program, hvor han rendte rundt med skjult kamera for at gøre det til noget odiet, at Dansk Folkeparti tog almindelige borgeres problemer op. Han foregav, at han var en borger med et problem, som han gerne ville have belyst via et spørgsmål til en minister. Pia Kjærsgaard var forstående og ville hjælpe, og spørgsmålet blev stillet. Han kvitterede med en donation på 30.000 kr. til partiet, men bad om at være anonym, og det ønske blev imødekommet.

Jens Olaf Jersild ville vise, at man kunne købe sig til politisk indflydelse. Han forsøgte at sammenkoble donationen på de 30.000 kr. med det stillede spørgsmål, men betalingen blev aldrig et direkte krav for at stille spørgsmålet, så han måtte nøjes med at insinuere, at der nok var en sammenhæng.

Jeg så programmet og undrede mig over, at han kunne finde på at rende rundt med skjult kamera for at miskreditere politikere, fordi de tog folks problemer op i Folketinget. Jeg var selv dybt taknemlig for, at Kim Behnke (FRP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) havde stillet spørgsmål for mig, og senere Per Clausen (EL). Ingen af dem har bedt om noget til gengæld. Ikke donationer, ikke medlemskab, ja, de har ikke engang bedt om min stemme ved næste valg.

Ifølge partistøtteleven skal større donationer offentliggøres, så den lov havde Pia Kjærsgaard altså overtrådt. Hun var kriminel, og det var så alvorligt, at Jens Olaf Jersild tog "problemet" op i *Jersild og spin* 18 år senere. Pia Kjærsgaard var blevet formand for Folketinget, og han stillede spørgsmålet, om man kan have en kriminel person som formand? Hun havde overtrådt loven "med piber og trommer og klokker på", som han indigneret udtrykte det.

Har DR's journalister ikke bedre at tage sig til? Hvad bliver det næste? Vil de rende rundt med skjult kamera i Røde Kors' genbrugsbutikker for at afsløre, at de sælger ting og sager, som stammer fra et tredjeland? For det er jo også ulovligt!

denksjultekorrupcion.dk/video58

Jersild minus spin, 30. oktober 2016

denksjultekorrupcion.dk/video59

Presseløgen, 25. maj 2020

Presseløgen

Jeg fandt en lille smule opmuntring i *Presseløgen* den 25. maj 2020. Anledningen var en fængselsdom til generalmajor Hans-Christian Mathiesen, der var dømt for at have misbrugt sin stilling i hæren til at fremme sin kærestes karriere.

Det opmuntrende i sagen set med mine øjne er det faktum, at generalmajoren var højt placeret i forsvarrets hierarki, så højt at ingen turde røre ham, før en enkelt modig og stædig journalist fortsatte med at grave, indtil sagen efter 14 måneder med beskyldninger og drøje hug mod journalisten kunne afsløres. Og en domstol havde bekræftet, at det, som han - alene i verden - havde påpeget som et problem, blev takseret til noget så alvorligt som ubetinget fængsel.

Sagen viser, at det ikke er umuligt at trænge igennem, selvom man ikke har alle de andre medier med sig. Den seje journalist var Peter Ernstved Rasmussen, der offentliggjorde sagen baseret på sine egne undersøgelser i sin egen netavis.

På en måde er han skruebrækker. Journalister jager oftest i flok. Alle skriver om det samme. I 25 år kunne Britta Nielsen svindle i fred og ro, og pludselig var hun den daglige historie i samtlige medier. Der er ikke megen diversitet at finde i mediebranchen. Peter Ernstved Rasmussens enegang førte alligevel til fortjent hyldest af kollegerne i *Presseløgen*, så det er trods alt ikke sådan, at de afskyr den undersøgende journalistik. De orker det ikke selv, men er friske nok til at hylde en kollega, der både gider og har modet. Og det finder jeg trods alt opmuntrende.

Filmmagasinet *Ekko* - hvornår fortsætter historien?

“Har Johan Schlüter købt filmmagasinet *Ekko*?” Jeg kunne ikke lade være med at drille redaktør Claus Christensen efter min ufrivillige hyldest til Johan Schlüter og den bagvendte fremstilling af mig som aggressor i forhold til FDV.

Claus Christensen forsikrede, at det ikke var tilfældet, men han ville tegne et portræt på godt og ondt og ikke kun portrættere Johan Schlüter som en total skurk - sådan som resten af filmbranchen gjorde på det tidspunkt - og han mente, at der manglede fældende beviser.

Han havde adgang til dokumentationssamlingen online, så jeg syntes, det var en dårlig undskyldning i forhold til Johan Schlüters forbrydelser i videbranchen. Jeg sendte ham gode gammeldags fotokopier af grundlaget for forbuddet i 1984, Johan Schlüters replik i Østre Landsret og EU-Domstolens retsmøderapport med forklaringerne om en særlov om film sammen med afsnittet i *Dansk Privatret* om §§ 23 og 25 samt Johan Schlüters artikel fra 1989, hvor den manglende særlov om udlejning af film skulle luskes igennem Folketinget. Han har de fældende beviser om udlejningsmonopolet i hånden, så hvorfor holder han historien tilbage?

“Vores dækning af sagen er ikke færdig, så jeg vil i al mindelighed opfordre dig til at vente med at fælde den endelige dom, til vi har sat det sidste punktum,” skrev han, da jeg sidst hørte fra ham i foråret 2016.

Jeg venter stadig på det sidste punktum. Hvornår mon *Ekko* tager mod til sig?